

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

12η Φεβρουαρίου 2012
Κυριακή τοῦ Ἀσώτου
(Λουκ. ΙΕ΄ 11-32)

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου ποῦ διαβάσαμε σήμερα, ἀγαπητοί μου χριστιανοί, ἔχει χαρακτηριστεῖ ὡς τὸ Εὐαγγέλιο τῶν Εὐαγγελίων. Καὶ τοῦτο διότι, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι χάνονταν τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, αὐτὴ ἡ περικοπὴ θὰ ἀρκοῦσε νὰ μᾶς φανερώσει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ δύναμη τῆς μετανοίας.

Σὲ πολλοὺς ἐρμηνευτὲς ὀνομάζεται «Παραβολὴ τῶν δύο υἱῶν» ἢ «Παραβολὴ τοῦ φιλεῦσπλαχνου πατέρα».

Ἐπειδὴ ἡ σημερινὴ περικοπὴ εἶναι πασίγνωστη, θὰ προσπαθήσουμε νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας σὲ τρία σημεῖα:

1. Στὶς συνέπειες γενικὰ τῆς ἀμαρτίας.

Ὁ νεώτερος γιὸς θέλει νὰ χαρεῖ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία του. Αἰσθάνεται νὰ τὸν πνίγει ἡ ἐξουσία τοῦ πατέρα καὶ ζητεῖ μὲ πείσμα νὰ πάρει ὅ,τι τοῦ ἀνήκει. Δὲν παραβαίνει ἀπλᾶ κάποιον νόμο, ἀλλὰ ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τοῦ πατέρα καὶ γίνεται ἀντάρτης.

Ὁ ἄσωτος φεύγει σὲ μακρινὴ χώρα καὶ ἐκεῖ σπαταλᾷ ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει: ὑποστατικά, χρήματα, πνευματικά χαρίσματα. Φθάνει στὸ τραγικὸ κατάντημα νὰ γίνῃ χοιροβοσκός.

Ἀπὸ ἀγαπητὸς γίνεταὶ δοῦλος. Ἀπὸ πρίγκηπας, ψωμοζήτητος. Ἀπὸ χορτασμένος, τώρα πεινασμένος. Αὐτὸς ποῦ πρὶν φοροῦσε πολυτελεῖ ἐνδύματα, τώρα εἶναι βρώμικος καὶ κουρελιάρης.

Ἐζήτησε τὸ πολὺ καὶ δὲν ἔχει οὔτε τὸ λίγο. Τώρα νοιώθει ὅτι ἡ ἀμαρτία εἶναι μιὰ τραγικὴ αὐτοκαταστροφή.

2. Στὰ ἀγαθὰ τῆς μετανοίας.

Συνεπαρμένος ἀπ' τὸν «οἶστρο τῆς ἀκολασίας» δὲν εἶχε καταλάβει ποῦ πήγαινε. Φθάνοντας

τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς δυστυχίας «ἔρχεται εἰς ἑαυτόν». Αναλογίζεται τί εἶχε καὶ τί ἔχασε. Ἡ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀγαθότητα τοῦ πατέρα τὸν συγκλονίζει συθέμελα.

Παίρνει τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφαση νὰ ἐπιστρέψει στὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι. Αὐτὴ ἡ μεταμέλειά του γίνεται ἡρωϊκότερη, διότι τὴν πραγματοποιεῖ χωρὶς ἀναβολή, χωρὶς δισταγμὸ.

3. Στὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ πατέρα.

Ἐκεῖνο ποὺ ὤθησε τὸν ἄσωτο νὰ ἐπιστρέψει ἦταν ἡ ἀπέραντη θλίψη γιὰ τὸ κατάντημά του ἀλλὰ καὶ ἡ στοργὴ τοῦ πατέρα του. Δὲν ἄκουσε ὁ ἄσωτος οὔτε μιὰ διαμαρτυρία, ποὺ θὰ ἦταν ἄλλωστε δικαιολογημένη.

Ὁ ἀγαθὸς πατέρας τοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν τὸν ἀποκληρώνει. Ὅτι θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν βλέπει ὡς γνήσιο παιδί του. Ἡ ἀγκαλιά του θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ νὰ τὸν δεχθεῖ, παρ' ὅλη τὴν ἀμυαλιά καὶ τὴν ἀγνωμοσύνη του.

Εἶναι συγκλονιστικὴ ἡ σκηνὴ τῆς ὑποδοχῆς ποὺ ἐπιφυλάσσει ὁ πατέρας στὸν ἄσωτο γιό. Ἐνῶ ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὸ σπίτι, τρέχει τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν ἀσπάζεται. Δὲν σιχαίνεται τὴν κατάστασή του.

Ἡ συντριβὴ τοῦ ἀσώτου καὶ ἡ πηγαία ἐξομολόγησή του τοῦ ἔχουν δώσει τὴν συγχώρηση.

Ὁ πατέρας τὸν ἀποκαθιστᾷ ὄχι σὰν δοῦλο, ὅπως ὁ ἄσωτος παρακαλεῖ, ἀλλὰ ὡς υἱὸ ἀγαπητό. Τοῦ δίνει τὸ δακτυλίδι τῆς υἱοθεσίας καὶ ἐτοιμάζει πλούσιο καὶ γιορταστικὸ τραπέζι, γιὰ νὰ χαρεῖ τὴν ἐπιστροφή του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί!

Ὁ Ρώσος Θεολόγος π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν γράφει ὅτι ὅλες οἱ ἀμαρτίες συνοψίζονται σὲ μιὰ βασικὴ ἀμαρτία: στὴν ἔλλειψη ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό, πίστεως σ' Αὐτὸν καὶ ἀκράδαντης ἐλπίδας στὴν πρόνοιά Του.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι δὲν εἶναι ἀμαρτωλός; ἡ ἀγία Γραφὴ λέει ὅτι καὶ μιὰ ἡμέρα νὰ εἶναι ἡ ζωὴ μας καὶ πάλι ἔχουμε ἀμαρτίες. Καὶ πάλι «ἐὰν ποῦμε ὅτι δὲν ἔχουμε ἀμαρτίες, ἐξαπατᾶμε τὸν ἑαυτό μας καὶ δὲν λέμε τὴν ἀλήθεια».

Ἄς ἀναρωτηθοῦμε: α) Ἔχουμε πίστη στὸ Θεὸ καὶ τὴν πρόνοιά Του; β) Προ-σευχόμαστε; νηστεύουμε; ἐκκλησιαζόμαστε; ἐξομολογούμεθα; κοινωνοῦμε συχνὰ καὶ μὲ προετοιμασία; γ) Μήπως τρέχουμε σὲ μάγους σὲ ξόρκια καὶ ἀστρολόγους; δ) Ἀγαπᾶμε τὸν πλησίον μας καὶ

ὄχι μόνο τοὺς συγγενεῖς μας; ε) Μήπως ἔχουμε ζήλεια, φθόνο, σκληρότητα, μνησικακία; στ) Πῶς συμπεριφερόμαστε στὴ σύζυγο ἢ στὸ σύζυγο καὶ τὰ παιδιά μας; ζ) Μήπως εἴμαστε εὐγενεῖς καὶ εὐπροσήγοροι στοὺς ξένους καὶ ἀπεναντίας σκληροὶ καὶ ἀνάλγητοι στοὺς οἰκείους μας; η) Στὸ ἐπάγγελμά μας εἴμαστε ἐργατικοὶ καὶ εἰλικρινεῖς ἢ εἴμαστε ἐριστικοί, ἀδιάφοροι καὶ συκοφάντες πρὸς τοὺς συναδέλφους μας;

Ἄμαρτία δὲν εἶναι μόνον ἡ διάπραξη κάποιας κακῆς πράξεως ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀμέλεια γιὰ τὴν ἐξάσκηση τῆς ἀρετῆς.

Δὲν ἀρκεῖ τὰ χέρια μας νὰ εἶναι μόνον καθαρὰ ἀπὸ ἀδικίες, ἀλλὰ νὰ εἶναι καὶ γεμᾶτα ἀπὸ ἀγαθοεργίες.

Ἡ αὐτογνωσία εἶναι ἐπώδυνη ἀλλὰ ἀπαραίτητη, προτοῦ πλησιάσουμε τὸν πνευματικό. Ἡ ἀπελπισία εἶναι σκουριὰ τῆς ψυχῆς. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει: «Ἀμάρτησες; Μετανόησε. Χιλιάδες φορὲς ἀμάρτησες; Χιλιάδες φορὲς μετανόησε».

Ἀγαπητοί μου!

Ρωτήθηκε ὁ ἀββᾶς Μιῶς ἀπὸ κάποιον στρατιωτικό ἐὰν δέχεται ὁ Θεὸς τὴ μετάνοια. Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸν κατήχησε μὲ θερμὰ λόγια, τὸν ἐρώτησε: «Πές μου, ἀγαπητέ, ἂν σοῦ σχισθεῖ ἡ χλαμύδα σου τὴν πετᾶς;» Τοῦ ἀπαντᾷ: «Ὅχι, ἀλλὰ τὴ ράβω καὶ τὴ χρησιμοποιῶ ξανά». Τοῦ λέγει τότε ὁ Γέροντας: «Ἄν λοιπὸν σὺ τὸ ροῦχο σου τὸ λυπᾶσαι, ὁ Θεὸς τὸ πλάσμα Του δὲν θὰ τὸ λυπηθεῖ;»

Ἄς θυμόμαστε αὐτὸ ποὺ μᾶς συμβουλεύει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Κἂν δάκρουν στάξης, ἰσοδυναμεῖ τῷ λουτρῷ τοῦ Βαπτίσματος». Δηλαδή, «Ἐνα δάκρυ μετανοίας ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὕδωρ τῆς Βάπτισής μας...».

π. Π.Κ.

[dkpdf-button]